

KÜÇÜK TATLI BİR MUCİZE

Tekerlekli sandalyede geçirdiği onbeşinci yılı. Çocukluğundaki bir kazayla bağlandığı bu hayatı sevmek için çok çabalamış, sonunda başarmıştı. Bir genç kız olarak yaşatları gibi değildi elbette. Farklıydı. Farklılığının güzel yanlarını bulup çıkarmakta ustalaşmıştı artık. Kendine has yöntemleri vardı. Nadir olarak dışarıya çıktığı zamanlarda, ki bu hiç tek başına olmamıştı, ona acıyarak bakan insanlara kocaman bir gülümseyişle karşılık verip şaşırtırdı. Herkesin pek bir kibar olduğu, pek bir görgü kurallarına uyarak yemek yediği, evlerinin yakınındaki alışveriş merkezinin birbirinden lüks cafelerinde elindeki külahlı dondurmayı şen şakrak yiyişi, kaşları havaya kaldırırsa da, bu onun için bir oyundu. Hala çocuk kalabilmenin yüzlerce yolundan birisi.

Annesiyle babası, her aşamasını inceden inceye düşünüp taşınarak, planlayarak bir hayat kurmuşlardı kızlarına. Fazlasıyla korunaklı bir hayat. Hatta, satın almışlardı bu hayatı. Büyük bir evde, her konforu sağlanmış olarak yaşıyordu. Eve gelen öğretmenleri, bir fizyoterapisti, bir psikoloğu vardı. Bir kaç tane üniversite öğrencisi kız da gelir, haftanın bir kaç günü onunla sohbet eder, film izlerlerdi birlikte. Onlar için bu yarı zamanlı bir işti. Genç kız içinse, onlar parayla tutulmuş arkadaşlardı. Sıkılıyordu kimi zaman. İsyen ettiği de olmuştu, günlerce ağladığı da. Ama bu yaptıklarının hiç bir şeyi değiştiremeyeceğini anlamıştı. Olgunlaşmıştı belki de. Mutlu olma sanatının, sahip olduklarıyla en iyi şekilde yaşamayı başarmaktan geçtiğini öğrenmişti. Başkaca bir şansı olmadığına göre, yapılacak en iyi şeyi yapmaya odaklanmıştı kendini. Bulunduğu durumdan eğlenceli bir şeyler çıkarmayı denemiş bir kaç kez, böyle yaptığında kendini çok daha iyi hissettiğini farkedince de, devam etmişti. Şimdi daha mutluydu.

Kızanıyordu anne babasına. Tek çocuklarıydı. İncinmesini istemiyorlardı. Anlıyordu onları. Keşke onlar da kızlarını anlayabilselerdi. Gözlerinin önünde dolanıp duran o gerçek hayata karışmak istiyordu. Akıp giden yaşamın bir parçası haline gelmeli, sıradan insanlar gibi hissetmeliydi kendini. Mümkün müydü hep böylesi korunaklı bir hayatı sürdürmek. Ya da, nereye kadar mümkündü! Kristal bir vazunun içindeki tek bir gülün, bir gül bahçesini seyre dalması gibi, hayata uzaktan bakmak nasıl hissettirirdi insana kendini! Keşke bilebilselerdi.

Evin büyük bahçesi de olmasa, iyice artacaktı yalnızlığı. Günün uzun saatlerini, yaz, kış ve baharların ona tüm güzelliklerini sundukları bu bahçede geçirirdi. Her defasında hayran kalırdı doğanın sadeliğine ve o sadeliğin albenisine. Her şeyin zamanı vardı. Ne kadar da önemliydi zaman. Mevsimlerin değişmesi, günlerin uzaması, çiçeklerin açıp solması, ağaçların büyümesi zamanın birer parçası değil miydi. Hepsi bir düzen içinde, birbirine bağlı geliyordu. Kız tabiatın her aşamasına birebir tanıklık ederdi.

Bahçede değilse, penceresinden sokağı seyreder, gelip geçen insanlar hakkında zihninde oluşturduğu, çoğu komik bir takım senaryolar epey güldürürdü onu. Oyunlarından birisi de buydu. Yalnızlığıyla iyi vakit geçirmeyi becerirdi. Mecbur hissederdi buna kendini. Çünkü gerçek bir anlamda arkadaşı hiç olmamıştı. Yaşıtlarından hiç biri, hayat beklerken onları, tekerlekli sandalyesinde oturmak zorunda olan bir kızla arkadaşlık etmeye hiç de meraklı değillerdi. O da kendi kendinin arkadaşı olmaya karar vermişti.

Arada bir evdeki çalışanlardan biri, onun için özel tasarlanmış, camları siyah minübüsle gezdirirdi kızı. Yolculukları severdi. Yollar kulağına tuhaf hikayeler fısıldarlardı yol boyu. Bazen de şehir içinde yakın bir yerlere giderlerdi. İnsanlar için en doğal şeylerden biri olan yürümek ne büyük bir lütuftu aslında. İstediyin yere gidebilmek, koşabilmek, atlayıp, zıplamak, hatta yürürken ayağın

takılıp düşmek bile, uzak birer hayaldi asla ulaşamayacağı. Oysa başka başka insanlar her dakika yaşadıkları bu mucizenin farkında değillerdi. Ne basit şeylerden şikayet ederlerdi çoğu kez. Mutsuz olmak için bahaneler arayıp dururlardı. Yürümekten daha büyük bir mutluluk var mıydı yeryüzünde. Görebilmekten, duyabilmekten daha büyüğü de yoktu.

Tek başına olmak, kendisiyle kalmak istiyordu genç kız. Görmeliydi ne yapabileceğini. Bir şeylerin üstesinden kendi başına gelmek gerekti. Büyüyordu. Çocukluktan çıkıp, yetişkinliğin basamaklarına tutunmalıydı bir an evvel. Buna ihtiyacı vardı kendine inanmak, birey olduğuna güvenmek adına. Son zamanlarda dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı bu isteği. Aklına koymuştu tek başına dışarıya çıkmayı. Özgürlüğün rüzgarına karşı koymadan bırakacaktı kendini. Takılamasa da o rüzgarın ardına, getirdiği çiçek kokularını çekecekti içine. O çiçeklerin vadisini canlandıracaktı düşlerinde.

Nicedir kolladığı fırsatı yakalayabilmek hiç kolay olmasa da onca kişinin gözetimindeyken, başardı bunu günün birinde. Evin nispeten tenha olduğu bir anda, kimselere görünmeden, hayatında ilk kez çocukluğunun içine sığındığı o kapının tokmağını çevirip, güneşli bir öğleden sonraya attı adımını. Sokağa doğru ilerlerken sevinçliydi. Yürümeye yenice başlamış bir bebeğin heyecanı vardı içinde. Evlerinin bulunduğu yol, günün o saatlerinde pek kalabalık değildi. Ağaçların gölgeleri üzerine düşüyor, yaprakların hışırtısı, üst dallara gizlenmiş serçelerin cıvıldaşmalarına karışıyordu. On on beş dakika sonra ana caddeye varmıştı bile. Varır varmaz da, o insan keşmekeşinin arasında kaldı bir anda. Kalabalık, gürültü, korna sesleri, trafiğin uğultusu şaşırtmıştı genç kız. Ne yapacağını bilemedi. Ne ilerleyebiliyor, ne geriye dönmeyi akıl ediyordu. Ağlamamak için gözlerini yumdu sıkı sıkı. Gürültü şimdi kafasının içinde uğulduyordu. Evden çıktığına pişman olmuştu. Keşke dinleseydi annesiyle babasını. Ne kadar da haklıydılar. İşin kötüsü, eve nasıl döneceğini de bilmiyordu.

Kaldırırma çakılıp kalmıştı. Kaldırım o kadar yüksekti ki, tek başına inmesi de mümkün değildi. İnse bile, hızla gelen arabalardan biri çarpardı büyük ihtimalle. Yardım isteyebilseydi birilerinden. Gözlerini açıp etrafına bakındı. Kaldırımın kenarında, tekerlekli sandalyesinde çaresizce bekleyen genç kız kimsenin dikkatini çekmemişti. Çekseydi de, umursamayacaklardı. Hızla yanından gelip geçen hiç kimse dönüp ona bakmıyordu. Hatta bazıları, o kalabalıkta sandalyesine çarpıyorlar ama başlarını bile çevirmiyorlardı. Düşse, saatlerce kalabilirdi orada. Havadaki toz bulutu, yoldaki bir çakıl taşı kadar değersizdi. Öyle hissetti kendini. Dışarı, yollar, caddeler, arabalar, insanlar sadece bunu hissettirdiler genç kıza, iç yaralayıcı değersizlik duygusu. O duyguyla, o kalabalıkların arasında kalakaldı. Evinin prensesi, ailesinin gözbebeği, bir anda hiç kimse oluvermişti. Atabilseydi keşke kendini şu geçen arabalardan birinin altına. Ne acıdır ki, bunu bile yapacak gücü yoktu.

Başı dönüyordu. Kulaklarındaki vınlama eşlikçisiydi bu baş dönmesinin. Yumdu gözlerini yeniden. Böyle kendini daha güvende hissediyordu. Çok sevdiği bahçesindeymiş gibi hayal etti kendini. Gül fidanlarının müziğini duyumsadı kulaklarında. Meyve ağaçlarının esintisi saçlarında dolandıkça yavaş yavaş ferahlıyordu. Etrafımızda her gün yaşanan ama çoğunlukla gözümüzden kaçırılan küçük tatlı mucizelerden biri daha gerçekleşti o anda. Ufakcık ve yumuşacık bir el hissetti ellerinin üzerinde. Bir çocuk, iş gücü peşinde koşturan onca yetişkinin arasında bir çocuk, kendilerinden başka kimseleri umursamaya gerek görmeyen onca yetişkinin arasında bir çocuk, kalplerini para, hırs, iktidar hevesiyle karartmış onca yetişkin arasında tertemiz bir yürek duruyordu genç kızın yanbaşı. On, on bir yaşlarında bir oğlan çocuğunun munis bakışlarıyla karşılaştı gözlerini açtığı anda.

_İyi misin abla?

Hayatında hiç bir soru karşısında böyle bir sevinç hissetmemişti. Son gayretini topladı cevap verebilmek için.

_Beni evime götürür müsün?

Öyle kötü bir tecrübe yaşamıştı ki. Belki de bir daha hiç bir zaman kendi başına sokağa çıkamayacak, hep birilerine bağımlı kalacaktı. Belki kendini dört duvarın arasına hapsedecekti. Kırılmıştı cesareti bir kez. Bundan böyle kendi kendine çizdiği sınırları olacaktı her zaman hayatında. Başkalarının sınırlamalarını aşsa bile, zihninin koyduğu sınırları aşabilmek hiç kolay olmayacaktı. Ve bu en kötüsüydü.

SON

Aytül Bingöl